

Arrest

nr. 200 153 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2017 met referentenummer 70162.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 27 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 28 oktober 2015 asiel aan. Op 27 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 9 asad 1361 (31 juli 1982 Gregoriaanse kalender) te Mazar e-Sharif, gelegen in het gelijknamige district in de Afghaanse provincie Balkh. U heeft heel uw leven in de stad Mazar e-Sharif doorgebracht. In Deh Dadi, een buitenwijk van de stad Mazar e-Sharif, heeft u uw huidige partner M. (...) Qambari (OV nr. 8.152.411) leren kennen. Vervolgens heeft u vier jaar met M. (...) in Iran gewoond. U bent van de sjiiitische geloofsstrekking en u bent Hazara van etniciteit.

In Deh Dadi werkte u als in een winkel borduurster waar M. (...) werkte als kleermaker. U raakte verliefd op M. (...), hetgeen wederzijds bleek te zijn. Na ongeveer zes tot acht maanden vroeg M. (...) uw akkoord voor een huwelijksaanzoek. U ging akkoord, en daarop heeft M. (...) zijn familie naar de uwe gestuurd om uw hand te vragen. Uw familie ging niet akkoord met het aanzoek van M. (...). Hij zou weliswaar van hetzelfde dorp komen als uw familie, maar zijn familie was te min voor u. U was echter al een week voor het eerste aanzoek beloofd aan A. (...) en heeft M. (...) hierover vrijwel direct op de hoogte gebracht. Ook vertelde u M. (...) dat u zanger was van hem. Daarop zijn jullie haar Herat gevlucht. In Herat kreeg M. (...) telefoon van zijn moeder om hem te melden dat zijn vader is meegenomen door uw familie. Uw huidige schoonmoeder wou dat M. (...) onmiddellijk naar huis zou terugkomen om de vrijlating van zijn vader te regelen. M. (...) was bang dat zijn vader u zou verklikken bij uw familie en u bent daarop samen naar Iran gevlucht. U heeft vervolgens vier jaar in Iran gewoond. Vanwege de discriminatie aldaar jegens Afghanen dacht u eraan om Iran in te ruilen voor Turkije. Toen u echter vernam dat de weg naar Europa vrij was, koos u er voor om naar België door te reizen.

In oktober 2015 heeft u Iran verlaten. Via Turkije bent u over de zee naar Griekenland gegaan. Daarna bent u via de Balkanroute door naar België gereisd. U bereikte België op 27 oktober 2015. Op 28 oktober 2015 heeft u hier asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende gekopieerde documenten voor: uw taskara, een Iraanse vaccinatiekaart van uw zoon alsmede enkele medische documenten en verklaringen over de moord op uw mans neef.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept als deze die werden ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien de asielmotieven van uw man niet geloofwaardig werden bevonden, kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie koestert of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot (zie hieronder).

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw relationele problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald: ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaring blijkt immers dat de verboden relatie die u zou hebben gehad met B.(...) Q.(...) de grondslag vormen voor de problemen die u nadien ervaarden (gehoorverslag CGVS, dd. 3/2/2017, p. 10-11). Hoewel u te kennen gaf dat de

relatie als ongewenst werd beschouwd gezien u geen toestemming had van haar familie om met haar te huwen, is dit van familiale aard en kan er geen sprake zijn van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie louter op basis van deze vermeende liefdesrelatie.

Daarnaast roept u internationale bescherming in tegen een vermeende executie die jegens uw persoon en dat van B. (...) is gepland, uit hoofde van de relatie die u met haar heeft. Uit uw verklaringen omtrent uw relatie met B. (...) blijkt uit niets dat uw schoonfamilie werkelijk tegen uw intenties waren om met B.(...) te trouwen. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht dat u noch B. (...) omwille van het schenden van de familieer een risico zou lopen op executie.

Ten eerste wordt uw geloofwaardigheid aangetast door ongerijmdheden in uw asielrelaas waar u geen opheldering over kon geven. Zo konden jullie amper informatie geven over de commandant waarmee B.(...) moest huwen. Jullie konden enkel aangeven dat hij A.(...) N.(...) A.(...) heette, commandant was in Kunduz, bodyguards had, met een zwarte auto reed en reeds getrouwd was (CGVS, p. 8 en p. 11; CGVS B. (...), p. 7). Jullie kennis over deze persoon blijft oppervlakkig. Gezien uw partner B. (...) zou moeten trouwen met deze man, en u zelf bedreigd werd door dezelfde persoon, is het niet aannemelijk dat jullie niet meer wisten over deze persoon en niet meer trachtten te weten te komen over deze persoon. U meende in eerste instantie zelfs niet te weten dat B. (...) al aan A. (...) was beloofd, getuige uw uitspraak: "Misschien was haar ooms idee, misschien verwachtte hij iemand beters, misschien had hij al iemand op het oog. Ik weet het niet precies". Later meende u wel op de hoogte te zijn van deze A.(...). Geconfronteerd met de vreemde wending in uw asielrelaas geeft u te kennen dat het u er eerder niet gevraagd werd (CGVS, p. 8-9).

Daarnaast was B. (...) al 28 toen u met haar een relatie aanging (CGVS, p. 7). Dit is opmerkelijk daar meer dan 80% van de vrouwen in Afghanistan al getrouwd is nog voordat ze de leeftijd van 20 jaar hebben bereikt (zie blauwe map: Population structure and change). Dit is des te frappanter daar A. (...) al geruime tijd een goede vriend is van uw oom die over uw huwelijk besliste (CGVS B. (...), p. 7). Waarom A. (...) niet eerder om de hand van B. (...) had gevraagd kon u beide niet uitleggen (CGVS, p. 7-9; CGVS B. (...), p. 7). De verklaring van B. (...) dat A. (...) een gestudeerde dame wilde gaat niet op (CGVS B. (...), p. 7). B. (...) heeft immers nooit aan de universiteit gestudeerd en was al geruime tijd aan het werk (CGVS B. (...), p. 5). Het is duidelijk dat A. (...) al veel eerder had kunnen trouwen met B. (...) en haar profiel in al die jaren niet noemenswaardig is veranderd. Nog frappanter is het dat u B. (...) nog kon ontmoeten nadat het duidelijk was dat de oom van B. (...) onder geen beding wou dat zij met u ging trouwen (CGVS B. (...), p. 6).

Bovendien is het niet plausibel dat B. (...) niet op de hoogte was van het feit dat zij aan deze man beloofd was (CGVS B. (...), p. 7). Hoewel gearrangeerde huwelijken vaak voorkomen in Afghanistan, is het niet aannemelijk dat de familie van B. (...) haar niet op de hoogte bracht van haar nakende huwelijk en dit pas deed nadat u haar om haar hand had gevraagd, evenwel zonder u mee te delen dat B. (...) al aan A. (...) zou zijn beloofd (CGVS p. 6-7). B. (...) verklaarde zelfs dat er al regelingen getroffen waren. Zo zou de bruidsschat reeds bepaald zijn en was er al een ring gekocht (CGVS B. (...), p. 5), waardoor het ongeloofwaardig is dat haar oom dit nog niet verteld zou hebben aan haar.

Daarboven zijn er tegenstrijdigheden op essentiële punten in uw relaas, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Eerst verklaarde u dat u niet kon huwen met B. (...), omdat de oom van B. (...) uw afkomst te min vond (CGVS, p. 6). Daarna verklaarde u dat haar oom mogelijk een andere partner voor haar had gevonden (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze wending in uw relaas, ontkent u uw eerdere verklaring en geeft u aan dat de oom van B. (...) niet wilde dat het huwelijk zou gaan plaatsvinden, omdat jullie van hetzelfde dorp zijn en hij aldus op de hoogte zou zijn van uw economische situatie (CGVS, p. 8). Toen u gevraagd werd om uw eventuele bloedverwantschap met B. (...) te verduidelijken, veranderde u weer uw verklaringen en gaf u aan dat jullie niet van hetzelfde dorp afkomstig zijn (CGVS, p. 8).

Ook zijn er tegenstrijdigheden op essentiële punten tussen uw verklaringen en dat van B. (...), waardoor er geen geloof aan uw asielrelaas gehecht kan worden. Zo zou A. (...) volgens u 8.000 US dollar betalen voor B. (...) (CGVS, p. 11). B. (...) zelf verklaarde daarentegen dat het om 6.000 US dollar ging (CGVS B. (...), op. 5). B. (...) verklaarde vervolgens dat ze al een week voordat u kwam was geïnformeerd over haar aanstaande huwelijk met A. (...) (CGVS B. (...), p. 5). Naderhand verklaarde B. (...) dat ze u hierover een dag later al zou hebben geïnformeerd (CGVS B. (...), p. 5-6). Dit impliceert dat u al op de hoogte moet zijn geweest van haar aanstaande huwelijk met A. (...) nog voordat u bij haar oom om haar hand zou hebben gevraagd (CGVS, p. 6), iets dat u ontkent (CGVS, p. 8-9). Volgens u zou B. (...) u pas

hebben verteld dat ze aan iemand anders was beloofd toen jullie Afghanistan al hadden verlaten (CGVS, p. 9). Volgens B. (...) heeft ze het u nog verteld in Afghanistan en nog voordat jullie plannen hadden om Afghanistan te ontvluchten. Volgens B. (...) moest u zelfs nog bedenken wat u toen nog kon doen in die situatie en zou het plan om te vluchten pas de dag nadien gemaakt zijn (CGVS B. (...), p. 6). Naderhand verklaarde u weer dat u nog een tweede poging heeft gewaagd om haar ten huwelijk te vragen. U had zelfs al stamoudsten bereidwillig gevonden om voor u te onderhandelen. Nu zou het op dit moment zijn geweest dat B. (...) u vertelde dat ze al aan iemand anders was beloofd en dat ze ook zwanger was van u (CGVS, p. 10).

Ten tweede is uw asielaanpak op belangrijke punten tegenstrijdig met Afghaanse tradities op dit vlak. Hoewel gearrangeerde huwelijken de regel zijn in Afghanistan, zijn deze niet per definitie gedwongen. Sterker nog, de moellah die het huwelijk inzegt vraagt de vrouw wel degelijk of ze met het huwelijk instemt (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). Niet instemmen met het huwelijk resulteert doorgaans in het verstoten van het meisje, waardoor ze geen bestaansmiddelen meer heeft. In jullie geval zijn de consequenties minder dramatisch. U wenst immers met B. (...) te huwen en B. (...) heeft eigen inkomsten uit werk (CGVS B. (...), p. 5). Dit laatste is des te opmerkelijker gegeven het feit dat eermoorden plaatsvinden in een context waar de familie-eer als het hoogste goed wordt gezien (zie blauwe map: Honor Violence Factsheet). Typisch tracht men in een dergelijke context elk contact tussen mannen en vrouwen te vermijden buiten de familiale sfeer. Dit principe is zodanig ingeburgerd in Afghanistan dat het in de dagelijkse praktijk zeer moeilijk is om in contact te komen met het andere geslacht en het als oneervol wordt gezien om vrouwen rechtstreeks aan te spreken als man (zie blauwe map: Afghanistan – Language, Culture, Customs and Etiquette). Om elk risico te vermijden worden vrouwen sociaal geïsoleerd en worden zij volledig afhankelijk gehouden van de mannelijke leden van de familie (zie blauwe map: National Inquiry report on factors and causes of rape and honor killing in Afghanistan). Het feit dat B. (...) werkte, haar middelbare school heeft kunnen afmaken, een zelfstandig inkomen had en zich vrij mocht bewegen doet volledig afbreuk aan de vrees die u meent te moeten koesteren jegens de familie van B. (...) en A. (...) ingevolge eerschennis. Meer nog, B. (...) was blijkbaar zo vrij in haar bewegingsvrijheid dat ze u geheel privé kon ontmoeten in de kleermakerswinkel waar u werkte (CGVS B. (...), p. 6). Haar familie was bovendien op de hoogte dat u in deze kleermakerswinkel werkte en dat hier enkel mannen werkten (CGVS B. (...), p. 5).

Ten derde is ook uw gedrag niet in overeenstemming met hetgeen van u verwacht mag worden in een dergelijke situatie. Het is duidelijk dat u beide een zeer groot risico nam door deze relatie aan te gaan, wat alleen te verklaren valt als het om een serieuze liefdesrelatie zou gaan. Vooral voor haar, aangezien zij haar eerbaarheid verliest door ongehuwd een relatie aan te gaan. U was ook goed op de hoogte van de mogelijke gevaren, getuige uw vlucht uit Mazar e-Sharif nog voordat er goed en wel van effectieve intimidaties sprake was (CGVS, p. 12). In Afghanistan is elke vorm van intimiteit buiten het huwelijk bij wet verboden, zeker als daarbij de vrouw haar maagdelijkheid verliest (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). Geconfronteerd met het feit dat er een grotere omzichtigheid van u en B. (...) verwacht mag worden in deze context, geeft u aan dat het geheel gebeurde buiten uw controle (CGVS, p. 12). Dit zette u vervolgens niet aan om er zeker van te zijn dat u ook effectief zou kunnen trouwen met B. (...). U liet zich tenslotte afschepen met de smoes dat uw afkomst te min zou zijn, terwijl u nota bene uit hetzelfde dorp komt als de familie van B. (...) en hetzelfde beroep als B. (...) uitoefent.

Het geheel van bovenstaande bevindingen overschouwt, dient er te worden geconcludeerd dat er geen sprake kan zijn geweest van oppositie tegen uw huwelijk met B. (...) en er eveneens geen sprake kan zijn dat B. (...) al aan A. (...) zou zijn beloofd en er nu van enig eerverlies uit hoofde hiervan sprake kan zijn bij één van de betrokken partijen. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt en dient er geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken, noch uw persoonlijke risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen. De taskara van B. (...) toont enkel haar identiteit en afkomst, wat door het CGVS ook niet wordt betwist. De medische documenten van uw zoon tonen enkel zijn identiteit en bewijzen uw verblijf in Iran over die jaren, wat geheel los staat van uw asielmotieven. De schriftelijke verklaringen over de moord op uw neef zijn kopieën van het origineel en kunnen geenszins de bovenstaande appreciatie ombuigen. Er is immers omstandig aangetoond dat uw verklaringen ter zake ongeloofwaardig zijn. Uit informatie van het CGVS blijkt overigens ook dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het

gemakkelijk is om vervalste Afghaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland (zie blauwe map: COI Focus Afghanistan. Corruptie en documentenfraude).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande

er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, en Keshendeh. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar partner M. Q. Zij roept geen eigen motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting betwist.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. X van 22 februari 2018 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M. Q. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/6, 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting van de voormelde aangevoerde bepalingen, betoogt verzoeker in het middel als volgt:

"a. Eergerelateerd geweld

Verwerende partij gelooft een heel deel van het verhaal van verzoeker niet.

Zij kan echter niet rond de vaststelling dat verzoeker er vandoor is gegaan met een Afghaanse vrouw, zonder haar te huwen.

Hierdoor maakt tenminste mevrouw deel uit van een sociale groep, die omwille van het behoren tot die groep, vervolging vreest.

Er wordt echter slechts een geloofwaardigheidstoets gedaan, en met het profiel van verzoeker en zijn verloofde houdt men geen rekening.

De relevante feiten in het land van herkomst tonen aan dat verzoekster als ongehuwde vrouw, die wegvluchtte met een man en bovendien een kind met hem heeft, een specifiek risico-profiel heeft.

Opvallend is dat men geen rekening houdt met de kwetsbaarheid van de verloofde van verzoeker in de Afghaanse maatschappij. Exemplarisch daarbij is dat men geen begrip kan opbrengen voor haar wens om een vrouwelijke tolk te hebben.

De asielprocedure moet ervoor zorgen dat er een vertrouwelijke omgeving wordt gecreëerd waarin een asielzoekster zich op haar gemak voelt om haar verhaal te vertellen.

Vluchtelingenwerk schreef in haar rapport over gendergerelateerde asielaanvragen:

“Naast de praktische zaken die voornamelijk betrekking hebben op het verloop van het gehoor, moet er een zekere onderzoeksplicht rusten op het CGVS. Zeker als er in een dossier aanwijzingen zijn dat het om een persoon gaat die (mogelijk) tot een bepaalde risicogroep behoort. Deze onderzoeksplicht volgt uit UNHCR-richtlijnen, Europese regelgeving en jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (v).”

En verder:

“Van het CGVS mag verwacht worden dat het spontaan onderzoekt of er mogelijk gendergerelateerde motieven zijn, ook als deze motieven niet expliciet door de vrouw naar voren worden gebracht. Voor asielzoeksters afkomstig uit landen waar de situatie ook ernstig is, zoals bv. Albanië en de DR Congo, houdt deze onderzoeksplicht in dat, bij minimale aanwijzingen van dergelijke motieven in het dossier, er sprake moet zijn van een actieve houding bij het CGVS. Hoe meer elementen de vrouw naar voren bracht, hoe meer er sprake is van een onderzoeksplicht voor het CGVS.

Het onderzoek van het CGVS kan bestaan uit het nogmaals horen van de asielzoekster met specifieke gendergerelateerde vragen, het raadplegen van de gendercel, diepgaander onderzoek van ingebrachte documenten of zelfstandig onderzoek naar landeninformatie. De onderzoeksplicht van het CGVS houdt ook in dat de RvV actiever beslissingen terugstuurt naar het CGVS als deze niet aan deze onderzoeksplicht voldoet. We hebben de indruk dat zowel het CGVS als de RvV deze onderzoeksplicht soms onvoldoende erkent. Hieronder volgen enkele voorbeelden van beslissingen van het CGVS en uitspraken van de RvV die onze indruk bevestigen.”

In casu gebeurde dit onderzoek niet.

b. Met betrekking tot de problemen ‘van familiale aard’

Volgens verwerende partij zijn de problemen van verzoeker en zijn verloofde vooral problemen van familiale aard en vallen zij daarom niet onder de Conventie van Genève.

Dit is manifest onjuist.

Verzoeker en zijn vrouw vragen bescherming omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, met name zij die buiten de traditionele patronen een seksuele relatie met elkaar onderhouden in Afghanistan.

De feitelijkheden worden door verwerende partij niet betwist. Men gelooft dat verzoeker zijn vrouw leerde kennen en een liefdesrelatie met haar startte, die uitmondde in een zwangerschap. Zij gelooft tevens dat partijen ongehuwd zijn.

Dit maakt van verzoeker en zijn verloofde personen die behoren tot de sociale groep van zij die de sociale conventies doorbroken hebben, en een buitenhuwelijkse en door de familie niet goedgekeurde seksuele relatie onderhouden.

Wie niet gehoorzaamt aan de familie met betrekking tot huwelijkspartners, riskeert eengerelateerd geweld. Hierover zijn duizenden getuigenissen te vinden op het internet.

Bij voorbeeld:

“Amina had run away to avoid marrying a man her family had forcibly betrothed her to, and agreed to return only after her family had signed guarantees that she would not be harmed. For good measure, her father and brother repeated their vows on video camera at the Ministry of Women’s Affairs in Baghlan Province, and she left with them.

She never reached home. Hours after she got into her family’s car, a gang of gunmen dragged her out of the vehicle and shot her to death, her brother and uncle later claimed. Everyone else was unharmed.”

Vrouwen die niet gehoorzamen worden brutal vermoord.

Dit is ook de vrees van verzoeker en zijn verloofde.

Dit lot wacht ook de man, die mee in de buitenechtelijke relatie zat.

Zo werd onlangs een koppel gelyncht door een uitzinnige groep mensen, omdat zij weggelopen waren tegen de wil van de ouders.

Zelfs indien verzoeker en zijn verloofde niet vermoord zullen worden, wacht B.(...) mogelijk een gevangenisstraf.

“An often-invoked customary offense that does not exist in written Afghan law is that of running away from home. Even if the runaway girl is 18, legally an adult, courts still frequently impose a jail term of one year, based entirely on customary law. In fact, Afghanistan’s Elimination of Violence Against Women Act specifically forbids prosecuting runaways. “There is no such crime as running away from home,” said Shukria Khaliqi, a lawyer and legal program director at Women for Afghan Women, an aid group that runs women’s shelters. “In some cases the judges don’t even pay attention to Shariah law; they ignore that and they will say to the girl, ‘It’s not Europe or the West here, it’s not up to you, it doesn’t matter if you’re an adult or not.’ ”

Het wordt niet getolereerd dat vrouwen hun eigen geliefde kiezen. Dat het niet gaat over ‘louter familiale problemen’, blijkt duidelijk uit de Afghaanse context:

“Statistics suggest as much. Of 4,505 cases of violence against women last year — which includes issues like “denial of relationship,” or trying to prevent someone from choosing their own husband or wife — less than 10 percent are resolved through legal process, according to the latest report from the Women’s Ministry. Nearly half of the cases were either dropped or settled out of court, often to the women’s detriment. “We are safe where we are,” Mohammad Ali said. “Either we leave the country or we stay in hiding.”

Het gaat niet op te stellen dat verzoeker en zijn verloofde voorzichtiger hadden moeten zijn. De vaststelling is dat honderden vrouwen opgesloten zitten in de Afghaanse gevangenissen omdat zij zelf hun echtgenoot wilden kiezen, of met een man wegliepen.

Verzoeker verwijst naar een artikel over de Moral prisons for women in Afghanistan:

“Women also face imprisonment for up to five years for so-called moral crimes such as running away from home (even to flee violence) and zina (sex before marriage).

(...)

A report by Human Rights Watch states that such incarcerations of girls and women for moral crimes are on the rise. The number increased from about 400 in the autumn of 2011 to about 600 in the spring of 2013. (...)

Sameena, 19, has been in the prison for six months because she had pre-marital sex with her boyfriend. “He is in prison and I will marry him when I get out of here but I also fear for his and my life,” she says.

(...)

In the first six months of 2016, the Afghanistan Independent Human Rights Commission reported 5,132 new cases of violence against women, including 241 murders, in the country. In almost all cases, the perpetrators act with impunity.

Similarly, innumerable cases have been recorded of authorized violence against women, such as public lashings and executions ordered by local ulemas and jirgas (informal community courts and local councils) attended and chaired by powerful male fundamentalists who defend religious decrees in all parts of Afghanistan. The Afghan parliament in the past has attempted to make stoning legal for actions that violate Sharia law, such as adultery.

The government has clearly failed to fully implement the 2009 Elimination of Violence Against Women (EVAW) law, landmark legislation that came into force in Afghanistan through a presidential decree to protect girls and women's rights. The law criminalized 22 acts of violence against women and other harmful practices. It, however, received stiff opposition from parliamentarians and has been waiting for approval for eight years."

De verloofde van verzoeker riskeert in elk geval vervolging, is het niet van de schoonfamilie, dan wel van de staat. De politie vervolgt immers actief ongehuwde vrouwen die toch seksuele betrekkingen hebben.

"When the police in Afghanistan find unmarried women, even though legally adults, unaccompanied by a close relative, the women are arrested and routinely subjected to a virginity test by a forensic pathologist, another customary practice that exists outside the law."

Verzoeker en zijn verloofde kunnen in geen geval bescherming krijgen van de staat. Er werden wel wetswijzigingen ingevoerd, maar deze hebben geen enkele impact op de realiteit:

"Afghanistan stands as an appropriate case-study to analyze the aftermath of a women's safety law in a troubled region. Afghanistan's Elimination of Violence Against Women Law (EVAW) was passed in 2009. On paper, this law seems holistic and all-encompassing; it criminalizes mental, physical, and emotional abuse, in addition to various other facets of exploitation like "forcing [women] into" drug addiction, self-harm, or suicide. Under this law, the common Afghan practice of baad, the offering of a woman in marriage to restore peace between parties, is also prohibited. The law calls for protective and supportive measures, mainly under the Ministry of Women Affairs, by creating awareness about these issues, undertaking research and reporting, and coordinating preventive and security services for survivors of such violence and those under threat. Even the Ministry of Hajj and Pilgrimage is made responsible for creating ground-level awareness and clarifying societal customs falsely portrayed as rooted in religion.

Even amid the existence of civil law and Sharia, customary law has a strong presence among the masses. Civil law and Sharia both condemn violence against women; however, these crimes are legitimized by local customs, many of which were left behind by the oppressive Taliban rule between 1996 and 2001. Between 2011 and 2013, years after the implementation of the law, approximately 400 cases of rape and honor killings have been reported to the Afghanistan Independent Human Rights Commission.

In order for the EVAW law to have any impact, the monopoly of customary law will have to be overcome. The Afghan government has taken the top-down approach in curtailing this challenge, and even though the law plans to change local norms by creating awareness, creating a pro-women culture is a strenuous process, taking even the most developed nations many generations. Until then, the law seems to be a verbose facade that fails to address the real issues."

Waar verzoeker stelt dat hij de executie van hemzelf en zijn verloofde vreest, strookt dit dan ook met de gebruiken in Afghanistan.

c. Met betrekking tot de weerstand van de schoonfamilie van verzoeker tegen het huwelijk

Verwerende partij stelt dat uit niets blijkt dat de schoonfamilie werkelijk tegen het huwelijk was.

Deze stelling wordt niet echt gestaafd.

Men kan afleiden uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de tegenpartij denkt dat er geen rationele redenen waren voor de schoonfamilie van verzoeker om het huwelijk te weigeren.

Uit niets blijkt echter dat de redenen om een huwelijk te weigeren of toe te staan rationeel moeten zijn.

Misschien klopt de verklaring die men aan verzoeker gaf (zelfde dorp, te min) effectief niet en kon men verzoeker gewoon niet uitstaan. Misschien wilde men niet dat de verloofde van verzoeker huwde omdat zij het familiebudget aanvulde met haar werk.

De motivering van verwerende partij faalt. Er is geen enkel objectief element waarop men zich steunt om te betwisten dat er geen tegenstand was tegen het huwelijk.

Men kan zich bovendien afvragen waarom verzoeker niet gewoon met zijn verloofde zou huwen, alvorens het land te verlaten, indien de familie daar niet op tegen was. Verzoeker is een Afghaanse man, die hecht aan het instituut van het huwelijk zoals alle Afghanen. Zijn ongehuwdheid is niet zijn eigen keuze.

d. Met betrekking tot de beweerdelijke ongerijmdheden

Verwerende partij beweert dat een aantal 'ongerijmdheden' de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnen.

Zo stelt men dat het ongeloofwaardig is dat hij zo weinig weet over de man die aan zijn verloofde beloofd werd.

Dit is echter geenszins een ongerijmdheid. Verzoeker vernam pas laat dat de man in het spel was. Zijn verloofde kende deze man evenmin en kon weinig over hem vertellen. Wie de man ook was, verzoeker wilde bij zijn verloofde blijven.

Met betrekking tot het tijdstip waarop verzoeker op de hoogte gebracht werd van het feit dat zijn vriendin beloofd was aan A.(...), is er eveneens geen enkele ongerijmdheid. B.(...) vertelde hem op hetzelfde moment als wanneer zij vertelde zwanger te zijn dat zij beloofd bleek te zijn aan A.(...).

Vervolgens stelt men dat het bizar is dat B.(...) reeds 28 jaar oud was toen zij een relatie met verzoeker startte.

Echter kan men aan verzoeker niet verwijten niet te weten waarom zijn verloofde niet eerder huwde, of uitgehuwelijkt werd.

Opnieuw bestaat de hypothese dat men wilde dat B.(...) zo lang mogelijk haar bijdrage zou leveren aan het familiebudget. Haar huwen zou financieel een slecht idee zijn.

In deze hypothese is men misschien op zoek gegaan naar een rijke huwelijkskandidaat toen bleek dat deze situatie niet meer vol te houden was, met name wanneer verzoeker B.(...) ten huwelijk vroeg. Dit verklaart dan waarom B.(...) niet wist dat zij uitgehuwelijkt was en waarom zij op dat moment pas uitgehuwelijkt was.

e. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden

De tegenstrijdigheden zijn minimaal en niet van aard de geloofwaardigheid van het relaas te ondermijnen.

Over bedragen kan men zich vergissen, eveneens over momenten waarop bepaalde gesprekken hebben plaatsgevonden.

f. Met betrekking tot de Afghaanse tradities

Verwerende partij stelt dat het asielrelaas niet geloofwaardig is, daar het gedrag van verzoeker niet in de lijn ligt van de Afghaanse tradities.

Dit is een nogal onlogische bewering, daar het juist omwille van het gedrag buiten de normen van de tradities is, dat verzoeker en zijn verloofde in gevaar zijn.

Dat iedereen zich steeds en voorzichtig aan de norm houdt, is manifest onjuist en wordt tegengesproken door de praktijk van de vele eremoorden voor wie de normen overschrijdt en de gevangenisstraffen die worden opgelegd voor wie seksuele betrekkingen heeft buiten het huwelijk (cfr. infra).

Ook de stelling dat verstoting voor B.(...) geen probleem zou zijn, daar zij werk heeft, is volstrekt onjuist. B.(...) woont bij haar familie en werkt voornamelijk van thuis uit. Zij zal niet langer kunnen werken indien zij verstoten zou zijn. Huwen zonder toestemming van de familie is volstrekt onmogelijk in Afghanistan, zodat zij als ongehuwde vrouw zou moeten verderleven. Zij kan dan niet met verzoeker samenleven. Dit maakt van haar een paria in de Afghaanse maatschappij.

g. Met betrekking tot geweld ten opzichte van vrouwen

Vrouwen kunnen beschouwd worden als een sociale groep in de zin van de Conventie van Genève. Ook artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de Kwalificatierichtlijn spreken duidelijk van gendergerelateerde vervolging.

In Afghanistan zijn vrouwen per definitie veel minder waard dan mannen. Alleenstaande vrouwen vormen een zeer kwetsbare groep.

Hathaway stelt hierover:

Gender-based groups are clear examples of social subsets defined by innate and immutable characteristic. Thus, while gender is not an independent enumerated ground for Convention protection, it is properly within the ambit of the social group category. The Executive Committee of the UNHCR endorsed this approach in its 1985 conclusion on "Refugee Women and International Protection"

Het UNHCR heeft meer bepaald gesteld in deze conclusie van 1985:

(h) Recommended that States, individually, jointly and in co-operation with UNHCR, redefine and reorient existing programmes and, where necessary, establish new programmes to meet the specific problems of refugee women, in particular to ensure the safeguard of their physical integrity and safety, and their equality of treatment. Women refugees should participate in the formulation and implementation of such programmes;

(i) Stressed the importance of a more detailed knowledge and understanding of the special needs and problems of refugee women in the international protection field and of gathering statistical, sociological and other data concerning refugee women and girls in order to identify and implement appropriate mechanisms to ensure their effective protection;

(k) Recognized that States, in the exercise of their sovereignty, are free to adopt the interpretation that women asylum-seekers who face harsh or inhuman treatment due to their having transgressed the social mores of the society in which they live may be considered as a "particular social group" within the meaning of Article 1 A(2) of the 1951 United Nations Refugee Convention.

Het beleid naar de buitenwereld toe van het Commissariaat-generaal is om ook de vrouwen te erkennen wanneer ze sociale normen overtreden in hun land van herkomst en wanneer deze overtreding tot vervolging kan leiden. Het CGVS heeft ook een eigen gendercel opgericht.

Men kan op hun website lezen:

"Het CGVS besteedt bijzondere aandacht aan de behandeling van asielaanvragen die werden ingediend om deze redenen:

In 2005 benoemde het CGVS een coördinatrice voor de «genderproblematiek». Zij moet richtlijnen vastleggen voor de behandeling van gendergerelateerde asielaanvragen, rekening houdend met de specificiteit en de kwetsbaarheid van sommige asielzoekers. Zij waakt eveneens over de homogene toepassing van de richtlijnen."

Dit is manifest het geval in casu, voor een vrouw die komt uit Afghanistan, waar de normen volgens dewelke alleenstaande vrouwen dienen te leven onmenselijk strikt zijn en haar niet in staat zullen stellen haar kinderen te onderhouden.

In dergelijke omstandigheden heeft het Commissariaat duidelijk artikel 48/3, meer specifiek punt f) geschonden, kwalificatierichtlijn artikel 4 punt 3 a en c, evenals zijn eigen beleid.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 48/3 Vreemdelingenwet en voldoet het CGVS niet de opdracht die hem wettelijk werd toegekend, namelijk de vrees voor vervolging onderzoeken ten aanzien van het land waarvan verzoeker en zijn verloofde de nationaliteit van heeft.

De asielaanvraag op een gegronde vrees voor vervolging op basis van twee elementen die door verwerende partij onvoldoende/ niet werden onderzocht.

In casu kan niet worden betwist dat de verloofde van verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit, dat zij een vrouw is die feitelijk ongehuwd is.

Verzoeker verwijst naar het arrest N. tegen Zweden dat een (quasi) identieke situatie betreft.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in deze zaak in de zaak N. tegen Zweden dat de betrokkene, als mogelijke alleenstaande vrouw, in Afghanistan het slachtoffer zou zijn van sociale uitsluiting en verstoting en discriminatie.

Het Hof gebruikt het woord "mogelijke" omdat er net twijfel was omtrent de familiale situatie van de betrokkene en haar relaas, meer bepaalde het gegeven dat ze tot aan haar vertrek in Afghanistan verbleef, ongeloofwaardig werd beschouwd door de Zweedse asielinstanties.

Ondanks deze "twijfels" stelde het Europees Hof dat een mogelijke terugkeer naar Afghanistan in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM:

"55. The Court firstly observes that women are at particular risk of ill-treatment in Afghanistan if perceived as not conforming to the gender roles ascribed to them by society, tradition and even the legal system. The UNHCR thus observed that Afghan women, who have adopted a less culturally conservative lifestyle, such as those returning from exile in Iran or Europe, continue to be perceived as transgressing entrenched social and religious norms and may, as a result, be subjected to domestic violence and other forms of punishment ranging from isolation and stigmatisation to honour crimes for those accused of bringing shame to their families, communities or tribes. Actual or perceived transgressions of the social behavioural code include not only social behaviour in the context of a family or a community, but also sexual orientation, the pursuit of a professional career, and mere disagreements as to the way family life is conducted." 17 (wij onderlijnen)

Gezien het Europees Hof stelt dat er een "general risk indicated by statistic and international reports" genoeg is om te bewijzen dat er een risico is bij terugkeer, dient ook hier aangenomen te worden dat verzoekster een duidelijk risico op vervolging loopt.

In het rapport over vrouwen in de asielprocedure van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, lezen we over Afghaanse vrouwen:

"Uit UNHCR-richtlijnen, EU-regelgeving en jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat er een zekere onderzoeksplicht rust op de asielinstanties als een asielzoeker tot een risicogroep behoort. Vluchtelingenwerk en BCHV zijn van mening dat de specifieke situatie van vrouwen in bepaalde landen van herkomst dermate slecht is, dat vrouwen in die landen automatisch tot een risicogroep behoren. Vooral vrouwen uit Afghanistan, Irak en Somalië lopen een verhoogd risico bij terugkeer naar hun land van herkomst. Uit onze geanalyseerde landeninformatie blijkt dat zij een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden. Dat kan zijn van seksueel of gendergerelateerd geweld, schadelijke traditionele praktijken als eerwraak of ze worden beschouwd als iemand die sociale normen en waarden overtreedt. Daarom mogen we van CGVS en de RvV een proactieve houding verwachten als een Afghaanse, Iraakse of Somalische vrouw een asielaanvraag indient. Dit staat los van het feit of deze asielaanvraag zelfstandig wordt ingediend of deel uitmaakt van de asielaanvraag van een gezin."

Dit zijn de reële risico's die de verloofde van verzoeker loopt ingeval van terugkeer.

Tenslotte kan men geen verbetering vaststellen met betrekking tot vrouwenrechten in Afghanistan. In het World report 2015 van Human Rights Watch leest men:

"International fatigue with Afghanistan among countries that have contributed troops or significant amounts of aid post-2001—particularly the US, which has had the largest military and aid involvement—reduced political pressure on the Afghan government to respect human rights, particularly in the areas of security force abuses and women's rights".

Overeenkomstig bovenvermelde bepalingen, in het bijzonder de medewerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties, had de tegenpartij moeten onderzoeken in hoeverre de situatie van de verloofde van verzoeker vandaag haar niet zal blootstellen aan ernstige risico's ingeval van terugkeer.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing minstens te worden vernietigd opdat het CGVS zou overgaan tot een onderzoek van de ingeroepen vrees voor vervolging en de risico's op ernstige schade.

h. Met betrekking tot een eventuele terugkeer

Volgens verwerende partij, kan verzoeker met verloofde en zontje wel terugkeren naar Afghanistan.

Echter houdt men er geen rekening mee dat verzoeker en zijn verloofde een niet-traditioneel gezin zijn gestart, buiten de wil van de familie.

Dit brengt vooral de verloofde van verzoeker in gevaar.

Ook in de Guidelines van de UNHCR dd. 06.08.2013 leest men dat vrouwen die de tradities niet volgen, in aanmerking dienen te komen voor internationale bescherming:

“c) Women Perceived as Contravening Social Mores 339

Despite Government efforts to promote gender equality, women continue to face pervasive social, political and economic discrimination due to persistent stereotypes and customary practices that marginalize them.³⁴⁰ Women who are perceived as transgressing social norms continue to face social stigma, general discrimination and risks to their safety. Such norms include requirements that restrict women’s freedom of movement, such as the requirement to be accompanied by a male relative chaperone when appearing in public.³⁴¹ Women without male support and protection, including widows, are at particular risk. They generally lack the means of survival, given existing social norms imposing restrictions on women living alone, including limitations on their freedom of movement.³⁴² In areas under the effective control of the Taliban, women accused of immoral behaviour risk being tried by the Taliban’s parallel justice structures and being given harsh sentences, including lashings and death.³⁴³ Detention for breaches of customary or Sharia law disproportionately affects women and girls,³⁴⁴ including detention on the ground of perceived “moral crimes” such as being improperly unaccompanied,³⁴⁵ refusing marriage,³⁴⁶ or “running away from home”³⁴⁷ (including in situations of domestic violence).³⁴⁸ The number of girls and women detained for “moral crimes” was reported to have risen by 50 per cent between October 2011 and May 2013.³⁴⁹ As noted above, women and girls who flee their homes as a result of domestic violence or the threat of forced marriage are often themselves charged with running away from home or adultery.³⁵⁰ Since accusations of adultery and other “moral crimes” may elicit honour killings, in some instances the authorities have sought to justify the detention of women accused of such acts as a protective measure.³⁵¹” (wij onderlijnen)

Verzoeker herinnert nogmaals aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de onderzoeksplicht van het CGVS en Uw Raad, met name in de zaak Singh tegen België.

Zo stelt het Hof:

« 100. La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (paragraphe 13). Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan.

101. Il n'apparaît pas à la Cour que le CCE ait remédié à cette lacune. En vue d'obtenir la réformation de la décision du CGRA, les requérants ont présenté au CCE des documents de nature à lever les doutes émis par le CGRA quant à leur nationalité et leur parcours. La Cour note que ces documents n'étaient pas insignifiants puisqu'il s'agissait de courriels, envoyés par l'intermédiaire du CBAR, partenaire du HCR en Belgique, et postérieurement à la décision du CGRA, par un fonctionnaire du HCR à New Delhi. A ces courriels étaient jointes des attestations du HCR que les requérants avaient été enregistrés comme réfugiés sous mandat du HCR et qui confirmaient les dates déclarées par les requérants pour étayer leur parcours lors de leurs interrogatoires par les services de l'OE. Le CCE n'a accordé aucun poids à ces documents au motif qu'ils étaient faciles à falsifier et que les requérants restaient en défaut de fournir les originaux. »

Vrije vertaling:

“100. Het Hof merkt op dat noch de RVV, noch de CGVS een onderzoek hebben gevoerd, zelfs op bijkomstige wijze, naar de schending van artikel 3 EVRM. Zij merkt op dat dit onderzoek is verduisterd door het CGVS door het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de aanvragers en de twijfels over de juistheid van hun verklaringen (paragraaf 13). Hoewel het feit om niet volledig akkoord te gaan met de verklaringen van verzoekers en twijfels te uiten naar de nationaliteit en de reisroute van verzoekers duidelijk tot de bevoegdheid van de asielinstanties behoort, merkt het Hof op dat de CGVS geen extra onderzoekswerk heeft gesteld, zoals de authenticiteit na te gaan van de identiteitsdocumenten

voorgelegd door de aanvragers, hetgeen zou hebben toegestaan om het bestaan van risico's in Afghanistan te onderzoeken of om deze op een duidelijke manier aan de kant te schuiven.

101. Volgens het Hof, blijkt de RVV deze tekortkoming niet te hebben verholpen. Teneinde een hervorming van de beslissing van het CGVS te verkrijgen, hebben verzoekers aan de RVV documenten voorgelegd die van aard waren om de twijfels geuit door het CGVS aangaande hun nationaliteit en reisroute te verhelpen. Het Hof merkt op dat deze documenten niet te verwaarlozen waren want het ging om e-mails verzonden via het BCHV, partner van UNHCR in België, en na de beslissing van het CGVS, e-mails verstuurd door de UNHCR officieel in New Delhi. Aan deze e-mails waren bijlagen verbonden, met name attesten van de UNHCR waarin werd gesteld dat verzoekers geregistreerd waren als vluchtelingen onder het mandaat van UNHCR en die de data opgegeven door verzoekers aangaande hun reisroute tijdens hun verhoor door de diensten van de DVZ, bevestigd. De RVV heeft geen enkel gewicht gegeven aan deze stukken onder het motief dat deze laatste gemakkelijk te vervalsen waren en dat verzoekers ingebreke bleven de originele documenten af te geven."

Gelet op het profiel van verzoeker en zijn verloofde, is het duidelijk dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of reële risico's op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 48/3 Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel nu het CGVS niet is overgegaan tot een onderzoek van de ingeroepen vrees voor vervolging door verzoekster ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Minstens diende te worden vastgesteld dat een terugkeer naar Afghanistan niet mag plaatsvinden, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou zijn overgegaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat het administratief dossier van zijn echtgenote geen enkele informatie bevat betreffende de situatie voor niet traditionele gezinnen in Afghanistan onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, terwijl het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), gezien artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), hieromtrent weldegelijk een onderzoek dient te voeren naar de risico's ingeval van terugkeer. Verzoeker verwijst hierbij naar en citeert uit het arrest Singh tegen België van het EHRM.

Onder verwijzing naar de Kwalificatierichtlijn en het arrest nr. C-285/12 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Aboubacar Diakité tegen CGVS) van 30 januari 2014 zet verzoeker uiteen wat moet verstaan worden onder willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vervolgens voert hij, met verwijzing naar een persartikel van 3 oktober 2015, het "Human Rights Watch Report 2015" over Afghanistan en een reisadvies van de Amerikaanse ambassade, aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan elk jaar slechter wordt. Hij geeft tevens aan dat hoewel de bewijslast op de asielzoeker berust, de commissaris-generaal toch ook rekening dient te houden met de gekende situatie op het terrein om het risico in te schatten en dus met de rapporten die daarover bestaan.

2.2. Stukken

2.2.1. Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 16 januari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "Afghanistan Security situation in Balkh province" van 28 april 2017 en het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (p. 1-68 en 88-94).

2.2.3. Op 18 januari 2018 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de volgende stukken:

- (i) een autopsieverslag met betrekking tot zijn vader;
- (ii) een verklaring van zijn moeder;
- (iii) briefwisseling strafdossier;
- (iv) een verklaring van de dorpsoudsten.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/7 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden daar dit artikel handelt over de bevoegdheid van de commissaris-generaal in het geval van een meervoudige asielaanvraag, terwijl in casu de door verzoeker ingediende asielaanvraag een eerste asielaanvraag betreft. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze norm in de Vreemdelingenwet is overgenomen, zodat deze bepaling, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikt.

2.3.3.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn relationele problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en omdat uit niets blijkt dat zijn schoonfamilie werkelijk tegen zijn intenties waren om met B. te huwen en er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat hij en B. omwille van het schenden van de familie-eer een risico zouden lopen op executie, waarbij wordt overwogen dat (i) zijn geloofwaardigheid wordt aangetast door ongerijmdheden in zijn asielaanvraag waarover hij geen opheldering kon geven en door tegenstrijdigheden op essentiële punten in zijn aanvraag en tussen zijn verklaringen en die van B., dat (ii) zijn asielaanvraag op belangrijke punten tegenstrijdig is met de Afghaanse tradities en dat (iii) zijn gedrag niet in overeenstemming is met hetgeen van hem verwacht mag worden in dergelijke situatie. Daarnaast wordt vastgesteld dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat uit niets blijkt dat verzoekers schoonfamilie werkelijk tegen zijn intenties waren om met B. te trouwen en dat er van enig eerverlies uit hoofde hiervan dan ook geen sprake kan zijn. De geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag wordt immers aangetast door ernstige ongerijmdheden en frappante tegenstrijdigheden op essentiële punten in zijn aanvraag en tussen zijn verklaringen en die van zijn partner B., die samen met hem asiel aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt geoordeeld:

"Ten eerste wordt uw geloofwaardigheid aangetast door ongerijmdheden in uw asielaanvraag waar u geen opheldering over kon geven. Zo konden jullie amper informatie geven over de commandant waarmee B.(...) moest huwen. Jullie konden enkel aangeven dat hij A.(...) N.(...) A.(...) heette, commandant was in Kunduz, bodyguards had, met een zwarte auto reed en reeds getrouwd was (CGVS, p. 8 en p. 11; CGVS B.(...), p. 7). Jullie kennis over deze persoon blijft oppervlakkig. Gezien uw partner B.(...) zou moeten trouwen met deze man, en u zelf bedreigd werd door dezelfde persoon, is het niet aannemelijk dat jullie niet meer wisten over deze persoon en niet meer trachtten te weten te komen over deze persoon. U meende in eerste instantie zelfs niet te weten dat B.(...) al aan A.(...) was beloofd, getuige

uw uitspraak: "Misschien was haar ooms idee, misschien verwachtte hij iemand beters, misschien had hij al iemand op het oog. Ik weet het niet precies". Later meende u wel op de hoogte te zijn van deze A(...). Geconfronteerd met de vreemde wending in uw asielaanvraag geeft u te kennen dat het u er eerder niet gevraagd werd (CGVS, p. 8-9).

Daarnaast was B(...) al 28 toen u met haar een relatie aanging (CGVS, p. 7). Dit is opmerkelijk daar meer dan 80% van de vrouwen in Afghanistan al getrouwd is nog voordat ze de leeftijd van 20 jaar hebben bereikt (zie blauwe map: Population structure and change). Dit is des te frappanter daar A(...) al geruime tijd een goede vriend is van uw oom die over uw huwelijk besliste (CGVS B(...), p. 7). Waarom A(...) niet eerder om de hand van B(...) had gevraagd kon u beide niet uitleggen (CGVS, p. 7-9; CGVS B(...), p. 7). De verklaring van B(...) dat A(...) een gestudeerde dame wilde gaat niet op (CGVS B(...), p. 7). B(...) heeft immers nooit aan de universiteit gestudeerd en was al geruime tijd aan het werk (CGVS B(...), p. 5). Het is duidelijk dat A(...) al veel eerder had kunnen trouwen met B(...) en haar profiel in al die jaren niet noemenswaardig is veranderd. Nog frappanter is het dat u B(...) nog kon ontmoeten nadat het duidelijk was dat de oom van B(...) onder geen beding wou dat zij met u ging trouwen (CGVS B(...), p. 6).

Bovendien is het niet plausibel dat B(...) niet op de hoogte was van het feit dat zij aan deze man beloofd was (CGVS B(...), p. 7). Hoewel gearrangeerde huwelijken vaak voorkomen in Afghanistan, is het niet aannemelijk dat de familie van B(...) haar niet op de hoogte bracht van haar nakende huwelijk en dit pas deed nadat u haar om haar hand had gevraagd, evenwel zonder u mee te delen dat B(...) al aan A(...) zou zijn beloofd (CGVS p. 6-7). B(...) verklaarde zelfs dat er al regelingen getroffen waren. Zo zou de bruidsschat reeds bepaald zijn en was er al een ring gekocht (CGVS B(...), p. 5), waardoor het ongeloofwaardig is dat haar oom dit nog niet verteld zou hebben aan haar.

Daarboven zijn er tegenstrijdigheden op essentiële punten in uw relaas, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Eerst verklaarde u dat u niet kon huwen met B(...), omdat de oom van B(...) uw afkomst te min vond (CGVS, p. 6). Daarna verklaarde u dat haar oom mogelijk een andere partner voor haar had gevonden (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze wending in uw relaas, ontkent u uw eerdere verklaring en geeft u aan dat de oom van B(...) niet wilde dat het huwelijk zou gaan plaatsvinden, omdat jullie van hetzelfde dorp zijn en hij aldus op de hoogte zou zijn van uw economische situatie (CGVS, p. 8). Toen u gevraagd werd om uw eventuele bloedverwantschap met B(...) te verduidelijken, veranderde u weer uw verklaringen en gaf u aan dat jullie niet van hetzelfde dorp afkomstig zijn (CGVS, p. 8).

Ook zijn er tegenstrijdigheden op essentiële punten tussen uw verklaringen en dat van B(...), waardoor er geen geloof aan uw asielaanvraag gehecht kan worden. Zo zou A(...) volgens u 8.000 US dollar betalen voor B(...) (CGVS, p. 11). B(...) zelf verklaarde daarentegen dat het om 6.000 US dollar ging (CGVS B(...), op. 5). B(...) verklaarde vervolgens dat ze al een week voordat u kwam was geïnformeerd over haar aanstaande huwelijk met A(...) (CGVS B(...), p. 5). Naderhand verklaarde B(...) dat ze u hierover een dag later al zou hebben geïnformeerd (CGVS B(...), p. 5-6). Dit impliceert dat u al op de hoogte moet zijn geweest van haar aanstaande huwelijk met A(...) nog voordat u bij haar oom om haar hand zou hebben gevraagd (CGVS, p. 6), iets dat u ontkent (CGVS, p. 8-9). Volgens u zou B(...) u pas hebben verteld dat ze aan iemand anders was beloofd toen jullie Afghanistan al hadden verlaten (CGVS, p. 9). Volgens B(...) heeft ze het u nog verteld in Afghanistan en nog voordat jullie plannen hadden om Afghanistan te ontvluchten. Volgens B(...) moest u zelfs nog bedenken wat u toen nog kon doen in die situatie en zou het plan om te vluchten pas de dag nadien gemaakt zijn (CGVS B(...), p. 6). Naderhand verklaarde u weer dat u nog een tweede poging heeft gewaagd om haar ten huwelijk te vragen. U had zelfs al stamoudsten bereidwillig gevonden om voor u te onderhandelen. Nu zou het op dit moment zijn geweest dat B(...) u vertelde dat ze al aan iemand anders was beloofd en dat ze ook zwanger was van u (CGVS, p. 10)."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden alle steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die deze vaststellingen weerleggen of ontcrachten daar hij in wezen blijft steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en loutere veronderstellingen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

De Raad benadrukt dat verzoeker door een coherent relaas en kennis van de voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid van zijn asielaanvraag dient aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hiertoe, gelet op voormelde vaststellingen, echter in gebreke.

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in het eerste middel oppert geen ongerijmdheid te zien waar hem verweten wordt dat hij en B. amper informatie konden geven over de commandant waarmee B. moest huwen, daar hij pas laat vernam dat de man in het spel was en zijn verloofde deze evenmin kende. Gezien B. zou moeten trouwen met deze man, en verzoeker zelf bedreigd werd door dezelfde persoon, is het niet aannemelijk dat zij niet meer wisten over deze persoon en niet hebben getracht meer over hem te weten te komen. Verzoeker meende in eerste instantie zelfs niet te weten dat B. al aan een commandant was beloofd. Zo verklaarde hij op het CGVS: “Misschien was haar ooms idee, misschien verwachtte hij iemand beters, misschien had hij al iemand op het oog. Ik weet het niet precies” (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 7), terwijl hij later tijdens dat gehoor meende dat hij wel op de hoogte was van deze commandant: “B.(...) zei me dat haar oom haar al had uitgehuwelijkt aan A.(...)” (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 8).

Bovendien leggen verzoeker en B. onderling tegenstrijdige verklaringen af omtrent het moment waarop verzoeker op de hoogte was van het nakend huwelijk tussen B. en de commandant. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat B. hem pas heeft verteld dat zij aan iemand anders was beloofd toen ze Afghanistan verlieten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 9), terwijl B. verklaarde dat zij een week voordat verzoeker kwam om haar hand te vragen was geïnformeerd over haar aanstaande huwelijk met de commandant en dat zij verzoeker hierover een dag later al zou hebben geïnformeerd, samen met het gegeven dat zij zwanger was (rechtspiegingsdossier, stuk 4, bijlage 2, gehoorverslag B. van 3 februari 2017, p. 5-6). Dit impliceert dat verzoeker al op de hoogte moet zijn geweest van het aanstaande huwelijk van B. en de commandant nog voordat hij bij haar oom om haar hand zou hebben gevraagd, terwijl hij dat ontkent (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 8-9). Later stelt verzoeker dan weer dat B. het hem direct vertelde toen zij het wist (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 9). Het hoeft geen betoog dat het louter herhalen dat B. haar nakend huwelijk met de commandant aan verzoeker vertelde op hetzelfde moment als wanneer zij vertelde zwanger te zijn, de vastgestelde tegenstrijdigheden noch opheft, noch verklaart. Deze steeds wisselende en tegenstrijdige verklaringen over feiten die de kern uitmaken van het asielrelaas, ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. De loutere stelling in het eerste middel dat “(d)e tegenstrijdigheden (...) minimaal (zijn) en niet van aard de geloofwaardigheid van het relaas te ondermijnen” kan allerm minst als dienstig argument worden opgeworpen. Alle in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst.

Daarnaast is verzoekers asielrelaas op belangrijk punten tegenstrijdig met Afghaanse tradities op dit vlak en is ook zijn gedrag niet in overeenstemming met wat van hem verwacht mag worden in een dergelijke situatie.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende overwogen:

“Hoewel gearrangeerde huwelijken de regel zijn in Afghanistan, zijn deze niet per definitie gedwongen. Sterker nog, de moellah die het huwelijk inzegt vraagt de vrouw wel degelijk of ze met het huwelijk instemt (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). Niet instemmen met het huwelijk resulteert doorgaans in het verstoten van het meisje, waardoor ze geen bestaansmiddelen meer heeft. In jullie geval zijn de consequenties minder dramatisch. U wenst immers met B.(...) te huwen en B.(...) heeft eigen inkomsten uit werk (CGVS B.(...), p. 5). Dit laatste is des te opmerkelijker gegeven het feit dat eermoorden plaatsvinden in een context waar de familie-eer als het hoogste goed wordt gezien (zie blauwe map: Honor Violence Factsheet). Typisch tracht men in een dergelijke context elk contact tussen mannen en vrouwen te vermijden buiten de familiale sfeer. Dit principe is zodanig ingeburgerd in Afghanistan dat het in de dagelijkse praktijk zeer moeilijk is om in contact te komen met het andere geslacht en het als oneervol wordt gezien om vrouwen rechtstreeks aan te spreken als man (zie blauwe map: Afghanistan – Language, Culture, Customs and Etiquette). Om elk risico te vermijden worden vrouwen sociaal geïsoleerd en worden zij volledig afhankelijk gehouden van de mannelijke leden van de familie (zie blauwe map: National Inquiry report on factors and causes of rape and honor killing in Afghanistan). Het feit dat B.(...) werkte, haar middelbare school heeft kunnen afmaken, een zelfstandig inkomen had en zich vrij mocht bewegen doet volledig afbreuk aan de vrees die u meent te moeten koesteren jegens de familie van B.(...) en A.(...) ingevolge eerschennis. Meer nog, B.(...) was blijkbaar zo vrij in haar bewegingsvrijheid dat ze u geheel privé kon ontmoeten in de kleermakerswinkel waar u werkte (CGVS B.(...), p. 6). Haar familie was bovendien op de hoogte dat u in deze kleermakerswinkel werkte en dat hier enkel mannen werkten (CGVS B.(...), p. 5).

Ten derde is ook uw gedrag niet in overeenstemming met hetgeen van u verwacht mag worden in een dergelijke situatie. Het is duidelijk dat u beide een zeer groot risico nam door deze relatie aan te gaan, wat alleen te verklaren valt als het om een serieuze liefdesrelatie zou gaan. Vooral voor haar, aangezien zij haar eerbaarheid verliest door ongehuwd een relatie aan te gaan. U was ook goed op de hoogte van de mogelijke gevaren, getuige uw vlucht uit Mazar e-Sharif nog voordat er goed en wel van effectieve intimidaties sprake was (CGVS, p. 12). In Afghanistan is elke vorm van intimiteit buiten het huwelijk bij wet verboden, zeker als daarbij de vrouw haar maagdelijkheid verliest (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). Geconfronteerd met het feit dat er een grotere omzichtigheid van u en B.(...) verwacht mag worden in deze context, geeft u aan dat het geheel gebeurde buiten uw controle (CGVS, p. 12). Dit zette u vervolgens niet aan om er zeker van te zijn dat u ook effectief zou kunnen trouwen met B.(...). U liet zich tenslotte afschepen met de smoes dat uw afkomst te min zou zijn, terwijl u nota bene uit hetzelfde dorp komt als de familie van B.(...) en hetzelfde beroep als B.(...) uitoefent.”

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden alle steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift andermaal geen valabele argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Door zich louter te beperken tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, slaagt verzoeker er niet in deze motieven in een ander daglicht te plaatsen.

De door verzoeker bij aanvullende nota van 18 januari 2018 bijgebrachte stukken vermogen voorgaande overwegingen niet in een ander daglicht te stellen. Vooreerst stelt de Raad vast dat geen van deze bijgebrachte documenten originelen betreffen.

Verder wijst de Raad er op dat uit het autopsieverlag (rechtsplegingsdossier, stuk 11, bijlage 1), waarvan de vertaling niet voor eensluidend verklaard werd door een beëdigd tolk, enkel kan worden vastgesteld dat de persoon in kwestie overleden is ten gevolge van ernstige verwondingen aan vitale organen van het lichaam zoals long en hersenen. Verzoeker toont echter op geen enkele objectieve wijze aan dat deze persoon daadwerkelijk zijn vader betreft. Hoe dan ook, zelfs indien wordt aangenomen dat deze persoon verzoekers vader betreft, dan nog bewijst dit autopsieverlag niet dat deze overleden is zoals verzoeker in zijn relaas heeft uiteengezet, namelijk dat hij vermoord is door verzoekers schoonfamilie omwille van het schenden van de familie-eer.

Aan de verklaring van verzoekers moeder (rechtsplegingsdossier, stuk 11, bijlage 2) hecht de Raad geen objectieve bewijswaarde daar de betrokkene geen onbevooroordeeld perspectief heeft ten opzichte van verzoeker en zijn problemen.

Wat betreft de brief waaruit moet blijken dat een strafdossier hangend is (rechtsplegingsdossier, stuk 11, bijlage 3), stelt de Raad vast dat verzoeker hiervan slechts één pagina bijbrengt terwijl uit de vertaling, die overigens niet voor eensluidend verklaard werd door een beëdigd tolk, blijkt dat dit document vijf pagina's betreft. De vertaling van de eerste twee pagina's ontbreekt evenwel, pagina drie blijkt onleesbaar en de vierde en vijfde pagina bevatten ook zinnen die onleesbaar zijn. Op basis hiervan kan niet worden vastgesteld dat, zoals verzoeker voorhoudt, een strafonderzoek hangend is. Welk soort document dit dan wel betreft is een raadsel. De Raad hecht dan ook geen enkele bewijswaarde aan hetgeen wel leesbaar blijkt. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu, zoals hoger reeds is gebleken, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afgaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland (adm. doss., stuk 13, map met 'landeninformatie', doc. 6), kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Hetzelfde dient gezegd te worden over de verklaring van de dorpsoudsten (rechtsplegingsdossier, stuk 11, bijlage 4).

Gelet op voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen sprake kan zijn geweest van oppositie tegen verzoekers huwelijk met B. en dat er eveneens geen sprake kan zijn dat B. al aan iemand anders zou zijn beloofd en dat er evenmin van enig eerverlies uit hoofde hiervan sprake kan zijn bij één van de betrokken partijen. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker en B. religieus gehuwd zijn (adm. doss., stuk 14, verklaring DVZ, vraag 15). Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die verzoeker en zijn partner zouden hebben meegemaakt of die hij stelt te moeten vrezen, zowel door zijn schoonfamilie als door de Afgaanse autoriteiten, ten gevolge van de beweerde schending van de familie-eer.

In de mate dat verzoeker in het eerste middel voorhoudt dat hij, en minstens zijn partner B., deel uitmaakt van een sociale groep, omdat hij er vandoor is gegaan met een Afghaanse vrouw zonder met haar te huwen, gaat hij eraan voorbij dat zijn verklaringen over zijn relatie, de problemen met zijn schoonfamilie en de hieruit voortvloeiende vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn bevonden. Een vluchteling dient zowel het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging als de grond voor deze vervolging, in casu het behoren tot een bepaalde sociale groep, te bewijzen. Nu verzoeker om de voormelde redenen niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben ten aanzien van zijn schoonfamilie en de Afghaanse autoriteiten omwille van een schending van de familie-eer, kan ook niet worden aangenomen dat hij behoort tot de sociale groep van “zij die de sociale conventies doorbroken hebben, en een buitenhuwelijkse en door de familie niet goedgekeurde seksuele relatie onderhouden”. Het toevoegen van algemene rapporten en artikelen volstaat overigens evenmin om aan te tonen dat verzoeker en zijn partner in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat er door het CGVS onvoldoende aandacht werd besteed aan het genderaspect gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag, vermits hij zich beperkt tot het verwijzen naar en het citeren uit algemene informatie aangaande alleenstaande vrouwen. De Raad benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel rust op de asielzoeker die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas, en dat er in hoofde van de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Te dezen kon de commissaris-generaal op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende oppositie tegen het huwelijk van verzoeker met B. en bijgevolg evenmin aan de voorgehouden problemen van verzoeker met zijn schoonfamilie en de Afghaanse autoriteiten die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.

Wat betreft de verwijzing in het eerste middel naar het arrest N. vs. Zweden van 20 juli 2010 van het EHRM, wordt er op gewezen dat verzoeker niet aantoont dat hij en zijn partner zich in een gelijkaardige situatie bevinden. Zoals door verwerende partij terecht in haar verweernota wordt opgemerkt, betreft deze zaak immers een Afghaanse vrouw die al ettelijke jaren in Zweden woonde, die een vergeefse poging had ondernomen om van haar echtgenoot te scheiden en om deze reden door haar familie in Afghanistan werd verstoten terwijl zij bovendien in Zweden een buitenhuwelijkse relatie had. Op grond van deze specifieke en cumulatieve elementen oordeelde het EHRM dat de betrokken vrouw in geval van een deportatie naar Afghanistan zou worden onderworpen aan vernederende en onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM uitgaande van haar echtgenoot, haar schoonfamilie, haar eigen familie en de Afghaanse maatschappij. Het EHRM hield hierbij tevens rekening met de Afghaanse context waar “women are at particular risk of ill-treatment in Afghanistan if perceived as not conforming to the gender roles ascribed to them by society, tradition and even the legal system” (eigen vertaling: waar vrouwen in het bijzonder een risico lopen op mishandeling in Afghanistan indien blijkt dat zij zich niet conformeren aan de genderrollen die hen door de samenleving, de traditie en zelfs het rechtssysteem worden voorgeschreven). Verzoeker gaat hier wederom voorbij aan de concrete motivering in de bestreden beslissing dat er in casu geen geloof kan worden gehecht aan de oppositie van zijn schoonfamilie tegen zijn huwelijk met B., aan de bewering dat B. al aan de commandant werd beloofd, dat er uit hoofde hiervan geen sprake is van eerverlies bij één van de betrokken partijen en dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vervolgingsfeiten. Waar verzoeker van mening is dat B. deel uitmaakt van de sociale groep van alleenstaande vrouwen, wordt er op gewezen dat een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging als de grond voor deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep moet bewijzen. Bij gebrek aan

bewijs van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient de grond voor vervolging dan ook niet nader onderzocht te worden. Hoe dan ook kan in casu B., gelet op haar relatie en religieus huwelijk met verzoeker, niet beschouwd worden als een alleenstaande vrouw.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het eerste middel aanvoert dat er geen begrip werd opgebracht voor de wens van zijn verloofde om een vrouwelijke tolk te hebben. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd haar uitdrukkelijk gevraagd of zij verder in de procedure bij voorkeur in het bijzijn van een vrouwelijke of een mannelijke medewerker en tolk wenste te worden gehoord, waarop zij duidelijk antwoordde: "Ik heb geen voorkeur" (adm. doss. B., stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 6). Het is dan ook niet ernstig te noemen dat B., hoewel zij eerder verklaarde geen voorkeur te hebben, op het CGVS plots weigerde het interview te doen zonder vrouwelijke tolk. Bovendien blijkt uit het rechtsplegingsdossier (stuk 4, bijlage 2, gehoorverslag B. van 3 februari 2017, p. 1-2) dat de enige reden waarom B. een vrouwelijke tolk wenste, was dat zij in het bijzijn van een mannelijke tolk niet over haar intieme relatie met verzoeker wenste te spreken. De protection officer van het CGVS verzekerde haar daarop dat er geen inhoudelijke zaken zouden worden gevraagd over haar relatie met verzoeker die op geen enkele wijze inzicht geven op de ingeroepen asielmotieven, waarna – met goedkeuring van B. en haar raadsman – eerst het gehoor met verzoeker plaatsvond en vervolgens B. aan de beurt was. Noch haar raadsman noch de partner van verzoeker hadden vervolgens nog enig bezwaar tegen het verloop van het gehoor met een mannelijke tolk (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage 2, gehoorverslag B. van 3 februari 2017, p. 2). Ook op het einde van het gehoor werd er dienaangaande geen enkele opmerking gemaakt door B. of haar raadsman (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage 2, gehoorverslag B. van 3 februari 2017, p. 8). Verzoeker concretiseert overigens niet wat zijn partner dan allemaal niet heeft kunnen vertellen in het bijzijn van de mannelijke tolk of wat zij allemaal wel zou gezegd hebben in het bijzijn van een vrouwelijke tolk, noch zet hij uiteen welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad.

Zo verzoeker in het eerste middel nog verwijst naar het arrest "Singh et autres c. Belgique" van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico om blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Te dezen gaat verzoeker er na een selectieve lezing van voormeld arrest aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent zijn voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoekers verwijzing naar voornoemd arrest in deze is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de door verzoeker in het tweede middel aangevoerde argumentatie dat het administratief dossier van zijn partner geen informatie bevat over de situatie van niet traditionele gezinnen in Afghanistan, wordt er op gewezen dat zijn partner haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als degene die door hemzelf zijn aangehaald. Noch verzoeker, noch zijn partner betwisten dit in het verzoekschrift. De beslissing genomen ten aanzien van zijn partner is derhalve afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de ten aanzien van verzoeker genomen beslissing, die gestoeld is op pertinente en deugdelijk motieven en waarvan de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft, vervat zit in het administratief dossier. Deze informatie werd overigens nog gevoegd bij de verweernota die betrekking heeft op het dossier van verzoekers partner.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden voor het toekennen van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

In de mate dat verzoeker opnieuw verwijst naar de situatie voor niet traditionele gezinnen in Afghanistan en stelt dat er geen onderzoek is gebeurd naar risico's in geval van terugkeer, herneemt de Raad dat aan het asielrelaas van verzoeker en aan zijn verklaringen dat zijn schoonfamilie tegen zijn huwelijk met B. gekant waren en dat hij en B. een risico lopen op executie omwille van het schenden van de familie-eer, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan bijgevolg niet langer steunen op deze elementen om aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een loutere verwijzing naar de situatie voor niet traditionele gezinnen in Afghanistan volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van voornoemde bepaling.

De commissaris-generaal overweegt hierbij vooreerst op basis van het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 dat niettegenstaande de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 achteruit gegaan is en zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, er nog steeds regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat nergens in deze richtlijnen wordt geadviseerd om aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal op basis van het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van november 2016 dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, het Zuid-Oosten en het Oosten, terwijl de provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit deze informatie, evenals uit het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid en dat de provincie een toevluchtsoord is voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif, is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015 als in 2016 vonden er enkele aanvallen op "high-profile"-doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van explosies van "Improvised Explosive Devices" en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Raad stelt vast dat de meest recente informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in de provincie Balkh waarop de commissaris-generaal zich baseert, dateert van april 2016 en december

2017, daar waar de informatiebronnen waar verzoeker naar verwijst dateren van 2015. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de informatie van het CGVS niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Wat betreft het reisadvies waaruit verzoeker citeert, kan er ten overvloede nog op worden gewezen dat een negatief reisadvies gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN